

БОЖА ІСКРА

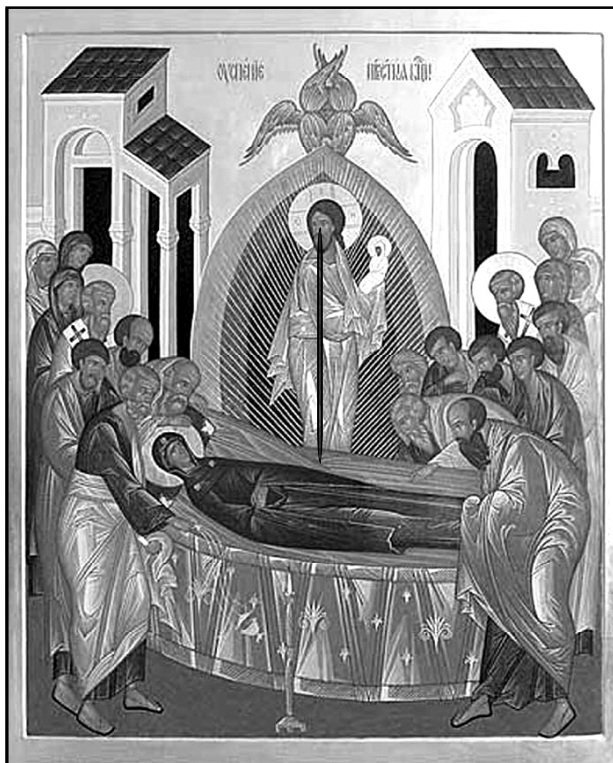
№ 8 (49) Серпень 2016 року

ВИДАЄТЬСЯ ЗА БЛАГОСЛОВЕННЯМ БЛАЖЕННІШОГО ОНУФРІЯ,
МИТРОПОЛИТА КИЇВСЬКОГО І ВСІЄЇ УКРАЇНИ

УСПІННЯ БОЖОЇ МАТЕРІ

Пресвята Матір Божа після Вознесіння Ісуса Христа жила на землі ще декілька років (одні християнські історики вважають, що 10 років, інші - що 22 роки). Апостол Іоанн Богослов, згідно з заповітом Господа Ісуса Христа, прийняв її до себе в дім із великою любов'ю піклувався про неї, мов рідний син, аж до самої її кончини. Пресвята Мати Божа стала для всіх учеників Христових спільною Матір'ю. Вони разом з Нею молились і з великою радістю й утіхою слухали її повчальні бесіди про Спасителя. Коли віра християнська поширилася в інших країнах, то багато християн приходили з далеких країн побачити і послухати її. Живучи у Єрусалимі, Матір Божа любила відвідувати ті місця, де часто бував Спаситель, де Він постраждав, помер, воскрес і вознісся на небо. Вона молилася на цих місцях: плакала, згадуючи про страждання Спасителя, і раділа на місцях воскресіння і вознесіння Ісуса.

Вона часто молилася і про те, щоб Христос швидше узяв її до Себе на небо. Одного разу, коли Пресвята Марія молилася на горі Елеонській, з'явився їй архангел Гавриїл з райською фініквою гілкою у руках і сказав їй радісну звістку, що через три дні скінчиться її земне життя, і Господь візьме її до Себе. Пресвята Богоматір невимовно зраділа цій звістці. Вона розповіла про неї названому синові Своему, Іоаннові, і стала готуватися до Своєї кончини. Інших апостолів на той час не було в Єрусалимі, вони розійшлися по інших країнах проповідувати про Спасителя. Богоматір жадала попроситися з ними, і ось Господь чудесним способом зібрав до Неї всіх апостолів, крім Фоми, перенісши їх Своєю всемогутньою силою. Біль проігнав їх, коли вони дізналися, для чого Бог зібрав їх: вони мали втратити спільну Матір свою. Але

Божу Матір утішала їх, обіцяючи не залишати їх і всіх християн і після Своєї смерті, завжди молитися про них. Потім Вона усіх їх благословила.

У годину кончини незвичайне світло осяяло кімнату, де лежала Божу Матір: Сам Господь Ісус Христос, в оточенні ангелів, явився і прийняв її пречисту душу. Апостоли поховали пречисте тіло Божої Матері згідно з її бажанням у саду Гетсиманському, в печері, де спочивали тіла її батьків і праведного Йосифа. Під час поховання сталося багато чудес. Від доторкання до гробу Божої Матері сліпі прозрівали, біси виганялися, і всяка хвороба цілялася. Безліч людей супроводжували її пречисте тіло. Юдейські священники і начальники намагалися розігнати це святе шестя, але Господь невидимо охороняв. Один юдейський священник, на ім'я Афоній, підбіг і схопився за одр, на

якому несли тіло Божої Матері, щоб перекинути його. Але невидимий ангел відсік йому обидві руки. Афоній, вражений таким страшним чудом, миттю розкався, і апостол Петро зцілив його.

Через три дні після поховання Божої Матері прибув у Єрусалим апостол Фома, який був відсутнім. Він дуже засмутився тим, що не попрощався з Божою Матір'ю, і всією душою жадав поклонитися її пречистому тілу. Апостоли, зглянувшись над ним, вирішили піти й відвалити камінь від могильної печери, щоб дати йому можливість попроситися з тілом Божої Матері. Та коли відкрили печеру, то не знайшли в ній пресвятої її тіла, а лише пелени. Здивовані апостоли повернулись усі разом у дім і молилися Богу, щоб Він відкрив їм, що стало з тілом Божої Матері. Увечері, після завершення трапези, під час молитви вони почули ангельський спів. Подивившись угору, апостоли побачили в повітрі Божу Матір, оточену ангелами, в сяйві небесної слави.

Божу Матір сказала апостолам: "Радійте! Я з вами повсякчасно; і завжди буду молитовницею вашою перед Богом". Апостоли в радості вигукнули: "Пресвята Богородице, допомагай нам!"

Так Господь Ісус Христос прославив Свою Пресвяту Матір: Він воскресив її і взяв до Себе з пресвятим тілом її і поставив її вище за всіх ангелів Своїх.

Успіння Пресвятої Владичиці нашої Богородиці відзначається православною Церквою, як одне з великих свят, 15 серпня (28 серпня н. ст.). До цього свята слід готуватися двотижневим постом (з 1-го серпня). Свято називається Успінням ("засинанням"), тому що Божу Матір померла тихо, немовби заснула, а головне, називається так через коротке перебування її тіла у гробі, бо через три дні Господь воскресив її і возніс на небо.

ТРОПАР СВЯТА

У різдві дівство зберегла еси, в Успінні ж світу не залишила, Богородице, перейшла Ти до Життя, бо Ти - Мати Життя, і молитвами Твоїми визволяєш від смерті душі наші.

ПРО НЕРУКОТВОРНИЙ ОБРАЗ ГОСПОДА ІСУСА ХРИСТА

У той час, коли Господь Ісус Христос перебував на землі і вчив людей, як треба жити, щоб сподобитися Царства Божого, а також творив чудеса і ціляв немірних, в сирійському місті Едесі, що на річці Євфрат, жив князь Авгар. Він був хворий на проказу. Ця хронічна недуга, яка супроводжується ураженням шкіри та нервової системи, цілком розслабила князя.

До Авгара дійшла чутка про Ісуса Христа та Його чудеса, і він загорівся великим бажанням побачити Господа, щоб випросити у Нього зцілення. Але вельможа сильно занедужав і тому не міг вирушити до Палестини сам. Тоді він відправив в Іудею посланців на чолі з маляром Ананієм з листом до Ісуса Христа такого змісту: "Князь Едеський Авгар Ісусу благому Спасителю, в сторонах єрусалимських явившись, в тілі потішався. До мене дійшов слух про Тебе і Твої преславні чудодіяння, як без лікування і ліків Ти уздоровлюєш хворих; сліпим даєш зір, кульгавим допомагаєш ходити, відганяєш від людей нечистих духів, очищаєш прокажених, розслаблених, лікуєш словом і воскрешаєш мертвих. Почувши про Тебе, що Ти твориш такі дивні чудеса, я відносно Тебе дійшов таких висновків: Ти або Бог, Котрий зійшов з неба, або Син Божий. Тому я й звертаюся до Тебе з таким смиренним благанням, щоб потрапив до мене і зцілити від невиліковної хвороби, через яку я страждаю вже багато років. Дійшла до мене звістка також і про те, що Іудеї ненавидять Тебе і хочуть вчинити Тобі зло. Я ж маю місто, хоч і невелике, але красиве і повне достатку. Отож прихось до мене і

живи зі мною в моєму місті, в якому для нас обох знайдеться все необхідне".

Згадка про це послання дається в Євангелії від Іоанна. Тут сказано, що після урочистого входу Ісуса Христа до Єрусалима "між тими, що прийшли поклонитися на свято, деякі були елліни" (так називалися жителі не Палестини, а поганських країн, які розмовляли грецькою мовою). "Вони підійшли, до Пилипа, котрий був з Віфсаїди Галілейської, і просили його, кажучи: господарю! хочемо бачити Ісуса. Пилип іде і говорить про те Андрієві, і потім Андрій і Пилип розповідають про це Ісусові. Ісус же сказав їм у відповідь: настав час прославитися Синові Людському. Істинно, істинно кажу вам: якщо пшеничне зерно, упавши на землю, не помре, то зостанеться одно, а якщо помре, принесе багатий плід. Хто любить душу свою, погубить її, а хто ненавидить душу свою у світі цьому, збереже її в життя вічне. Хто Мені служить, нехай Мене наслідує; і де Я, там і слуга Мій буде. І хто Мені служить, того вшанує Отець Мій. Нині душа Моя стривожилася і що Мені сказати? Отче! визволи Мене від цієї години! Але на цю годину Я і прийшов. Отче! прослав ім'я Твоє. Тоді зійшов голос з неба: і прославив і ще прославлю". Народ, який стояв і чув те, говорив: це грім, а інші казали: Ангел говорив Йому. Ісус на це сказав: не для Мене був голос цей, а для народу. Нині суд світові цьому; нині князь світу цього вигнаний буде геть. І коли Я буду піднесений від землі, то всіх приверну до Себе. Це говорив Він, даючи зрозуміти, якою смертю Він помре" (Ін. 12, 20-33).

На перший погляд, наведене місце з Євангелія являє собою ряд зовсім незрозумілих думок: чому на бажання еллінів бачити Ісуса Христа, Спасителя раптом відповідає такими дивними словами, які стосуються Його особистих страждань, не даючи прямої відповіді: як Господь думає виконати прохання Авгара? Розповідь про Авгара цілком узгоджується з текстом Святого Письма. Там сказано, що Авгар відрядив маляра Ананію, якому дав завдання змалювати з Ісуса Христа хоча б портрет на випадок, коли Господь відмовиться прийти до нього. Князь хотів мати втіху у своїй хворобі хоча б у тому, щоб бачити Господнє зображення. Такою великою була його віра у зцілення, а одночасно шана і любов до Бога.

Ананія, разом з іншими подорожуючими дійшовши до Єрусалима, побачив Господа, Який стояв серед великого натовпу людей і не міг навіть наблизитися до Нього. Очікуючи, коли розійдеться народ, художник піднявся на камінь і став роздивлятися обличчя Спасителя, намагаючись при цьому зробити ескіз з його Особи. Але Образ Господа, внаслідок духовності, відрізнявся особливою рухливістю, тому Ананія не зміг накласти правильних штрихів на своє полотно. Господь побачив даремні намагання живописця і наказав апостолові Фомі привести маляра. Коли Ананія підійшов до Ісуса Христа, Спасителя в його присутності написав відповідь на послання Авгара такого змісту: "Блаженний ти, Авгаре, не бачивши Мене, але повіривши в Мене, так як є про Мене написано: ті, що бачили Мене, не матимуть віри, а ті, що не бачили Мене, повірять в Мене і успадкують життя вічне. Ти пишеш до Мене, щоб я прийшов, але Мені потрібно звершити те, задля чого я посланий, а після того повернутися до Отця, Котрий послав Мене. І коли Я буду піднесений до Нього, тоді пошлю до тебе одного з учеників Моїх, який повністю вилікує тебе від хвороби і подасть тобі і всім близьким твоїм життя вічне (через хрещення - Ред.).

Написавши послання, Господь скріпив його печаткою, на якій був вміщений вирізаний єврейськими буквами вислів: "Боже видіння, Божественне чудо". Після цього Ісус Христос, виконуючи бажання Авгара, попросив подати йому воду і обрус (трикутну полотняну хустину) і, помивши Пречисте Лице Своє, обтер Його хустиною. І сталося чудо! На обрусі відбилися відображення Спасителя, яке Він передав художникові і звелів віднести цей Нерукотворний Образ Авгарові.

**Закінчення
на 3-й сторінці.**

ПРО НЕРУКОТВОРНИЙ ОБРАЗ ГОСПОДА ІСУСА ХРИСТА

**Закінчення.
Початок на 2-й сторінці.**

Отримавши нерукотворне відображення Христа та лист, Авгар перейнявся радістю і обцілював їх з великою любов'ю. Поклонившись Образу Христовому, він одразу ж відчув полегшення і тільки маленька частина прокази залишилася на обличчі Авгара, що чекала остаточного зцілення від руки учня, якого Господь обіцяв послати після Свого Воскресіння та Вознесіння на небо. І, дійсно, після славного Вознесіння Спасителя в Царство Отця Небесного до Авгара прибув святий апостол Фаддей, один із 70-ти апостолів. Він навчив Авгара благовісти Христового та охрестив його. Коли Авгар зайшов у купіль, то відразу побачив, що та частина прокази, яка залишалася, зійшла з обличчя, і він став зовсім здоровим.

Разом з Авгаром хрестилися його рідні, слуги і все місто. З того часу славиться ім'я Ісуса Христа в м. Едесі. На воротах його було зображено поганського божка, якому всі перехожі повинні були вклонятися. Цього ідола Авгар знищив і наказав зробити під воротами в стіні нішу та поклав у неї обрус Христовий на негниюче дерево, прикрасивши його дорогоцінним камінням. Окрім того, Авгар написав біля найсвятішої ікони золотими буквами: "Христе Боже, всякий, хто покладає надії на Тебе, не постигається". Також Авгар видав закон, щоб всі, хто входить в місто і виходить з нього, обов'язково віддавали шану Господньому Зображенню. Це веління Авгара виконувалося протягом багатьох років.

Згодом, за правника Авгара, відновилося в місті поганське поклоніння. Молодий князь планував скинути з міських воріт священне зображення Спасителя і на це місце знову поставити ідола. Коли про це почув єпископ м. Едеса, то наказав своїм клірикам замурувати в стіні цей дорогий образ і поставити там засвічену лампаду - про це детально розповідає історія Нерукотворного Образу Господнього. І коли все було так зроблено за вказівкою архієрея, молодий князь відмовився від свого наміру.

Прошло багато часу. І коли вже забули про існування Нерукотворного Образу, одного разу, за імператора Юстиніана, відбулося чудесне з'явлення. Перський цар Хозрой оточив м. Едес. В той час загального страху єпископові міста було видіння; виблискуючи яскравим світлом, йому явилася дівчина, яка вказувала на стіну,

де був замурований святий Образ, промовляючи при цьому: "Зверху над цими воротами скритий Нерукотворний Образ Спаса Христа, витягни Його із захоронення". Єпископ послухався, витягнув зі стіни священне зображення, на якому не тільки не потемніли фарби, а навіть горіла лампада, наповнена маслом. Всі проинялися мужністю, а цар Хозрой, гнаний Божою силою, кинувся зі своїм військом втікати.

Через деякий час, коли Едес захопили сарацини, грецькі імператори Роман та Константан перенесли Нерукотворний Образ до Константинополя, заплативши за нього викуп - 127 тисяч срібняків. Дорогою до Царгорода від святині розливалися пахощі і сталися чудесні зцілення.

Святкування перенесення Нерукотворного Образу Господнього прийнято відзначати 16 серпня за ст. ст. або 29 серпня за нов. ст. - в день, коли Його прийняв Константинополь і Фароська церква Пресвятої Богородиці, в якій ікона Спасителя була виставлена для народного вшанування. В 1204 році хрестоносцями четвертого хрестового походу був захоплений в числі дорогоцінностей і Нерукотворний Образ Спасителя, але корабель, на якому везли його до Венеції, розбився об скелю в Мармуровому морі і потонув.

За деякими іншими переказами,

Нерукотворний Образ близько 1362 року був переданий до Генуї, де і зберігається в монастирі на честь апостола Варфоломея. Відомо, що Нерукотворний Образ неодноразово давав відбитки із Себе. Один з них залишився "на кераміці", коли маляр Ананія його ховав у стіні дорогою до Едеса, другий відбився на його плащі, який потрапив у Грузію. Існувало ще декілька точних копій відбитків.

В часи іконоборницької ересі, коли захисники іконошанування проливали кров за святі образи, віруючі завжди співали тропар Нерукотворному образу. На доведення правдивості іконошанування папа Григорій II (715-731 pp.) вказав східному імператорові на загальновідомий факт "зцілення царя Авгара найціннішим Нерукотворним Образом Ісуса Христа в Едесі. В нашій країні на знак великої віри у Його всемогутню силу, Нерукотворний образ малювали на військових знаменах. Він тим самим оберігав наш край від ворогів. В першу неділю Великого Посту - Торжества Православ'я, як і в інші дні року, коли служиться свята літургія, священник або єпископ, готуючись до служіння біля святого Престолу, читає перед іконою Спасителя таку прекрасну молитву: "Пречистому Образу Твоєму поклоняємся, Благий, просяще прощення прегрішеній наших Христе Боже...", очищаючи себе від духовної прокази, віддаючи честь і шану цьому Господньому Образу. "Величаєм Тебе, Життєдавеце Христе, і шануємо Образ Твій Святий, Яким Ти нас спас від роботи ворожої, бо Йому наша слава і вічна пам'ять навіки".

МОЛИТВА ПЕРЕД ІКОНОЮ БОЖОЇ МАТЕРІ "СКОРОПОСЛУШНИЦЯ"

Перед цією іконою моляться про духовне прозріння. А в першу чергу до Скоропослушниці звертаються, коли не знають, як краще вчинити, про що просити, в розгубленості і подиві.

Молитва перша

О пресвятая Дево, Мати Господа всевышнего, скоропослушная заступнице всех, к Тебе с верою прибегающих! Призири с высоты небесного величия Твоего на мя, непотребного, ко святой иконе Твоей припадающего, услыши скоро смиренную молитву мене, грешного, и принеси ю к Сыну Твоему, умоли Его, да озарит мрачную душу мою светом Божественным благодати Своея и очистиш ум мой от помыслов суетных, да умирот страждущее мое сердце и исцелит раны его, да вразумит мя на добрая дела и укрепит работати Ему со страхом, да простит вся содеянная мною злая, да избавит от вечны муки и не лишит небесного Своего царствия. О преблаженная Богородице! Ты благоизволила еси нарежди во образе Твоем Скоропослушницу, повелевающи всем притекати к Тебе с верою. Не презри убо мене, скорбного, и не попусти погибнути мне в бездне грехов моих, на Тя по Боже все мое упование и

надежда спасения, и Твоему покрову и предстательству вручаю себе во веки веков. Аминь.

Молитва друга

К Богородице притецем сущий в бедах, и ко святей иконе Ея ныне пригадем, с верою зовуще из глубины души: скоро услыши наша моления. Дево, яко Скоропослушница нареклася. Тебе бо рабы Твои в нуждах готовую Помощницу имамы. Аминь.

У ДЕЛЬФІНІВ ТАЄМНИЦЬ НЕМАЛО...

У бразильських рибалок, мешканців міста Лагуни, унікальні симбіотичні взаємини з дельфінами. Вони покладають великі надії на допомогу розумних тварин при вилові риби.

Проведені дослідження в цій сфері продемонстрували, що взаємодія з рибалками готова тільки невелика група дельфінів, що складається приблизно з двадцяти тварин, інші ж їх побратими воліють самостійно добувати собі їжу.

Дельфіни, що спільно працюють, заганяють до рибальських суден зграї кефалі, сигналізують головою або плавниками рибалкам, попереджаючи, в якому місці і в який саме час краще розоставити сіті. Така взаємодія дає чудовий результат: рибалки отримують за допомогою дельфінів необхідну для їхньої потреби кількість риби, а решта, що все ж уникнула вилову, залишається для прожитку дельфінів. Без їх допомоги рибалки не могли б займатися ловом настільки продуктивно, тому що вода в околицях дуже каламутна.

Біолог Фабіо Даура-Хорхе простежив пряму залежність двохсот міських рибалок від допомоги дельфінів під час рибної ловлі. Він зазначив цікавий факт: рибалки дали імена своїм незвичайним помічникам.

Біологами виявлені в Лагуні три різні групи цих дивовижних тварин, але тільки одна з них тривалий час співпрацює з місцевими рибалками. Така поведінка дельфінів, на

думку вчених, передається потомству від самки за допомогою соціального навчання.

Цим же зайнято старше покоління рибалок Лагуни: вони навчають своїх дітей, як знайти спільну мову та працювати спільно з дельфінами.

Не можна не згадати про помічену біологом Джо Романом цікаву особливість - відсутність періодичності лову. Дельфіни полюють на рибу на свій розсуд, і залежні від них рибалки частенько залишаються на суші без діла.

Така унікальна форма спільного лову риби існує в Лагуні, щонайменше, років сто двадцять. Перша згадка про неї відображена в листі XIX століття.

Если б я была дельфином
И людей спасать могла!..
Ветер лодку опрокинул:
Нет ни лодки, ни весла...

Все сильней бушует ветер,
Налетает на причал,
Он сорвал рыбацьи сети,
Он всё море раскачал...

Если б я была дельфином,
Я была бы гибкой, длинной,
Я бы мчалась, как стрела,
Рыбака бы я спасла.

В грозном море черно-синем
Гибель ждёт его вот-вот.
Но раздался свист дельфиний -
Друг на выручку плывет.

У дельфина тайн немало:
Как он слышит без ушей?
Как сзывает по сигналам
Годовалых малышей?

Он от всей души резвится,
Ловко скачет по волнам.
Как сумел он так развиться?!
Непонятно это нам.

Ненадолго, хоть на месяц,
Я хочу дельфином стать.
Всё увижу, всё замечу,
Стану школьницей опять.

ПОЕТИЧНИМ РЯДКОМ

Обнажилась природы
Сокровенная суть.
Звезды листьев платана
Устилают наш путь.
Вечно юные сосны
К солнцу тянут стволы.
Не забудь этот запах
Благонной смолы.
Эту музыку жизни
И мелодию снов
Сбереги в своем сердце -
Сокровенно, без слов...

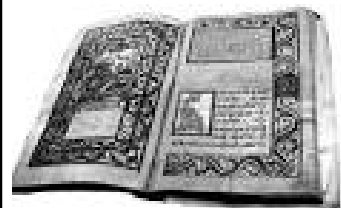
Откликается что-то внутри -
Светит в небе золотая печать.
И сказать ли тебе: "Посмотри",
Пли лучше всего промолчать?

Жду, когда золотистым огнем
Вспыхнут звезды
в бездонной ночи. -
И сказать ли тебе обо всем,
Или лучше еще помолчим?

ПРО ЛЮБОВ ДО ЛЮДИНИ

Будь добрішим, ніж прийнято,
бо у кожного своя війна, бої і втрати.
Живи просто, люби щедро, вникай
у потреби іншого пильно, говори
м'яко ...А в іншому - май надію на
Господа.

Саме любов, - ні віра, ні догма-
тика, ні містика, ні аскетизм, ні піст,
ні довгі молитви не утворюють
істинного обліку християнина. Все
втрачає силу, якщо не буде
основного - любові до людини.

Просимо читачів газети помолитись про здоров'я рабів Божих Ксенії, Анатолія, Віктора, Людмили, Вікторії, Ольги, Миколая, благодійників Едуарда і Тетяни.